

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **Punktum, spol. s r. o.**, se sídlem Otická 758/19, Opava, zastoupený Mgr. Pavlem Piňosem, advokátem se sídlem Čechova 2, Přerov, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj**, se sídlem Na Jízdárně 3163/3, Ostrava - Moravská Ostrava a Přívoz, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 10. 2013, č. j. 22 A 46/2013 - 17,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek za řízení o kasační stížnosti ve výši 5.000 Kč, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Nejvyššímu správnímu soudu byla doručena kasační stížnost, kterou se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 10. 2013, č. j. 22 A 46/2013 - 17, kterým bylo rozhodnuto o vyloučení žaloby o přezkoumání výzvy Finančního úřadu v Opavě ze dne 18. 10. 2012, č. j. 304127/12/384911806282, a vyrozumění Finančního úřadu v Opavě ze dne 18. 12. 2012, č. j. 345079/12/384911806282 ze spisu vedeného pod sp. zn. 22 A 46/2013 k samostatnému projednání a rozhodnutí.

V kasační stížnosti stěžovatel namítal, že krajský soud pochybil, když věc předběžně posoudil jako rozhodnutí a vyloučil k samostatnému projednání. Platí-li, že soud zná právo, pak již v tento okamžik také znal budoucí osud takové žaloby. Protože ale proti tomuto usnesení nejsou přípustné opravné prostředky, byl stěžovatel nucen vyčkat s kasační stížností až na konečné usnesení, kterým se žaloba odmítá. Napadené usnesení se buď nemělo vůbec vydávat a napadené správní akty měly být přezkoumány společně v jednom rozhodnutí o žalobě na nezákonný zásah, nebo - pokud pro to jsou racionální

důvody - sice mohly být vyloučeny k samostatnému projednání, ale nikoli jako žaloba na rozhodnutí. Mělo se jednat o další žalobu na nezákonný zásah. Napadené usnesení představuje odepření spravedlnosti. Tímto administrativním postupem byly napadené správní akty „osvobozeny“ z možnosti soudního přezkumu, aniž by soud byl jen naznačil, jakým jiným procesním postupem lze docílit jejich přezkumu.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska její přípustnosti, neboť pouze přípustná kasační stížnost může být soudem meritorně projednána.

Podle ust. § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, kterým se upravuje vedení řízení.

Usnesení o vyloučení rozhodnutí k samostatnému projednání je podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 14. 7. 2004, čj. 2 Afs 3/2003 - 46, a ze dne 25. 1. 2010, čj. 5 Afs 63/2009 - 98, usnesení ze dne 27. 6. 2008, čj. 5 Ans 6/2007 - 56, a ze dne 30. 4. 2009, čj. 7 Afs 26/2009 - 57) usnesením, jímž se upravuje vedení řízení. Kasační stížnost proti němu je tedy nepřipustná. Soud je oprávněn posoudit, zda je vhodnější projednávat podanou žalobu jako celek nebo vyloučit některé věci k samostatnému projednání. Rozhodnutím o vyloučení věci k samostatnému projednání se nepředjímá rozhodnutí ve věci samé. To znamená, že mu nic nebrání v posouzení typu žaloby.

Pokud stěžovatel namítal, že bylo třeba, aby brojil proti napadenému usnesení až společně s podáním kasační stížnosti proti usnesení, kterým bylo rozhodováno ve věci samé, Nejvyšší správní soud tento názor nesdílí, neboť se jedná o samostatná rozhodnutí soudu. Stěžovateli bylo napadené usnesení krajského soudu doručeno v úterý 29. 10. 2013, a proto poslední den lhůty připadl na úterý 12. 11. 2013. Kasační stížnost však byla podána teprve dne 18. 12. 2013, tedy opožděně.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Podle ust. § 10 odst. 3 poslední věta ve spojení s § 10 odst. 5 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, byl-li návrh na zahájení řízení odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek. Protože stěžovatel zaplatil soudní poplatek za kasační stížnost, rozhodl Nejvyšší správní soud o jeho vrácení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 7. března 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu